

Kendi Küllerinden Doğan Sabah

— Delnavaz · 07 Aralık 2025

Göğün pas tutmuş eşiklerinde
adı unutulmuş bir rüzgâr dolaşıyor
vakti geçmiş cümlelerimle.

Kimseye değmeden büyüyen yara
karanlıkta kendi nabzını tutuyor.

Gözlerimin ucuna ilişiyor bir şehir
duvarları fısıltıyla örülü,
kapıları içeriden kapalı.

Kalbimse,
yönünü bulamayan bir kuş gibi,
boşluğa çarpıyor sabah sabah.

Aşka döktüğüm aydınlık
kimsenin tenine değmedi;
sesimi taşımayan yankı
her adımda kendine çarpıyor.

İnsan, kalbin içindeki yangını
uzaktan bir ışık sanıyor;
kimse ateşin yakınına gelmiyor.

Gecenin en dip noktasında
bilinmeyen bir kıvılcım
küçük bir ayak direyi saklıyor.

Islak taşın alnında bile
ısrarla parlayan
uysal, inatçı bir ışık gibi.

Gece en ağır taşını bıraksa da
içimde saklı bir çizik
karanlığa hâlâ tırmalıyor.

Kimsenin adım atmadığı patikada
gölgesini bile karşısına alan
sessiz bir kıyam gibi ilerliyorum.

Bendeki sevda,
kimseye ulaşmasa da,
kendi küllerinden hâlâ
suskunluğu yaran bir sabahı
karanlığın kalbine saplayarak doğuruyor.